

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

UCENIȚELE – MARTIRE ȘI MĂRTURISITOARE ALE ÎNVIERII

DUMINICA A 3-A DUPĂ PAȘTI

(a Mironosițelor)

SF. IER. TEODOR SICHEOTUL,
EPISCOPUL ANASTASIOPOLEI

Sfântul Luca precizează că femeile acestea erau dintre „cele care veniseră cu Iisus din Galileea” (Lc 23, 55) și că, în afara celor numite, „împreună cu dânsese au venit și altele” (Lc 24, 1) și le numește împreună cu cele cunoscute deja: „Maria Magdalena, Ioana, Maria, mama lui Iacov, și altele” (Lc 24, 10). Iar Sfântul Ioan, se arată preocupat mai ales de convorbirea lui Iisus cu Maria Magdalena, punându-ne în față întreg acest episod (In 20, 1, 11-18).

Acestea erau mironosițele: fie convertite în sensul cel mai profund al cuvântului, de la păcat la virtute, fie mame. Mama lui Iisus, a lui Iacov și ale celorlalți apostoli. Mame bune și generoase, grijulii și compătimitoare. Mame cum au fost dintotdeauna și sunt și astăzi, și vor fi în vecii vecilor. Dar nedrept este că s-a convertit cuvântul mironosiță în ceva ce ar presupune bigotismul sau chiar, ca și la farisei, o bine ascunsă fățarnicie. Bineînțeles că nu luptăm cu cuvântul. Vor fi fost în istorie și asemenea femei care, din zel nepriceput sau din viclenie, au compromis sau compromis ceea ce desemnează în Noul Testament cele mai onorabile dintre însușirile feminine, dragostea, duioșia, respectul tradițiilor, comuniunea cu cei plecați.

Noi rămânem la acest ultim înțeles al mironosițelor. Cuvântul înseamnă „purtătoare de mir”. Mirul era un untdelemn în care se adăugau foarte multe substanțe aromate și care se folosea la îmbalsămarea morților. Mai târziu, în istoria creștinismului, mirul a devenit substanța ungerii în Taina Mirungerii, care se administrează îndată după Botez. Femeile Mironosițe, numite în cântările Bisericii „ucenițele Domnului” (Troparul Învierii, glasul al 4-lea), au deschis calea mărturisirii credinței în Învieria Mântuitorului Iisus Hristos pentru toate femeile dreptmăritoare: de la sfinte mucenițe, sfinte cuvioase, sfinte împărătese și până la mamele creștine care nasc și cresc copiii în credință și iubire față de Dumnezeu și de semenii.

Și să nu uităm că suntem în „Anul omagial

„Iar după ce a trecut ziua sâmbetei, când se lumina spre ziua cea dintâi a săptămânii, a venit Maria Magdalena și cealaltă Marie să vadă mormântul”, consemnează Sfântul Matei în Evanghelie (Mt 28, 1). Sfântul Marcu detaliază: „Iară după ce a trecut sâmbăta, Maria Magdalena, Maria lui Iacov și Salomeea au cumpărat mirosmă, ca să meargă să unșă pe Iisus. Și în ziua întâia a săptămânii, foarte de dimineață, când răsărea soarele, au venit la mormânt” (Mc 16, 1-2).

al unității de credință și de neam” și „Anul comemorativ al făuritorilor Marii Uniri din 1918” și să omagiem aportul femeilor la Marea Unire. Prin strădanie și jertfelnicie au contribuit la îndeplinirea dorinței de veacuri a poporului român, iar un nume care a scris istoria aceluia unic moment a fost Regina Maria a României, curajoasă, demnă și inteligentă, dedicată total poporului român. Cu arma în mână, Ecaterina Teodoroiu și-a dat viața în Războiul pentru Întregirea neamului (1916-1918). Iar dincolo de Prut, Elena Alistar, soție de preot, medic și om politic, a militat pentru unirea Basarabiei cu țara-mamă, fiind singura femeie din Sfatul Țării de la Chișinău atunci când s-a votat unirea cu Regatul României.

Astăzi, când păgânizarea societății creștine după modelele culturale străine spiritului neamului nostru, misiunea femeii creștine este neprețuită și de neînlocuit. Femeia creștină nu suferă de obsesia discriminării și n-are complexul inutilității, pentru că misiunea de mamă este mai înaltă decât orice

titlu sau funcție ar obține ea. Femeile creștine fac misiune de apostol prin comportamentul lor în familie și în societate, propovăduind Evanghelia prin cuvânt și imagine: unele vestesc Cuvântul de la catedră, ca profesoare de religie, altele zugrăvesc Chipul lui Dumnezeu în icoane. Iar mamele creștine îi cresc și îi catehizează și pe viitorii preoți. Astăzi femeile și mamele creștine trebuie să aibă ca modele pe femeile mironosițe și văzându-le curajul și jertfa să ducă o viață de sfințenie, de iubire și altruism oriunde s-ar afla ele: în familia lor, în viața socială sau în Biserică. Căci unde credința și dărnicia, iubirea și implicarea femeii dau roade, familia este în armonie, copiii sunt crescuți în dragostea de Biserică și Neam, iar valorile familiei creștine sunt îmbrățișate de întreaga societate.

În această Duminică toate femeile sunt chemate să devină „ucenițele Domnului”, căutând și aflându-L pe Iisus Cel răstignit și înmulțind între semenii bucuria Învierii Sale. ❖

Părintele Dinu

FIGURA FEMEII CREȘTINE

Duminica Mironosițelor

Duminica a III-a după Paști este închinată Sfințelor Mironosițe, lui Iosif din Arimateea și lui Nicodim. Ei sunt cei care nu L-au părăsit pe Domnul atunci când Acesta S-a supus de bunăvoie morții, ci, înfruntând cu dragoste și cu mila lor înverșunarea hulitorilor și ucigașilor, ei au rămas alături de Hristos.

Duminica a III-a după Paști este dedicată și Femeii creștine care poate fi caracterizată într-un mod impresionant prin sufletul și comportamentul Mironosițelor, ele fiind femeile ce au avut curaj să îi înfrunte pe dușmanii lui Hristos mergând pe Golgota pentru a mirui trupul lui Hristos. Fapta lor atinge inima noastră, pune în lumină iubirea pentru Hristos și aceasta ascunde trăsături importante ale femeii creștine: curajul și dragostea pentru Dumnezeu.

Curajul femeilor înglobează și delicatețea prin finețea ungerii trupului, dorința și energia prin hotărârea lor, smerenia prin faptul că mironosițele nu se gândeau la un folos, ci doar la cinstirea lui Dumnezeu, vitejia, dar mai ales credința.

Imaginea femeii creștine este conturată excepțional în literatura română, o amintim pe Vitoria, protagonistă din romanul „Baltagul” de Mihail Sadoveanu, femeia curajoasă cu un spirit justițiar de excepție, care pornește în căutarea bărbatului său și decide să își facă

dreptate singură. O altă figură feminină remarcabilă este Mara, din romanul omonim de Ioan Slavici, exemplul mamei care își crește singură copiii.

Exemplul femeii tinere cu probleme adolescentine este Otilia, personajul principal din romanul „Enigma Otiliei”, scris de George Călinescu.

Textele lirice românești oferă o imagine a mamei blânde, senine, unice prin felul său de a fi și capabilă de a depăși cântul de ciocârlie, fiind, astfel, o ființă sublimă și măiastră. Acest portret este realizat de Tudor Arghezi în poezia „Una este mama”, în versuri precum: Dintre toate ce-s în lume/ Cea mai scumpă-i mama/ Cel dintâi cuvânt pe lume/ ce-l rostim e mama./ Munți și văi se mai pot naște/ nici nu ne dăm seama,/ Dar ca ea nu vom cunoaște,/ Una este mama./ Când în ceruri o să urce/ Cânt de ciocârlie/ Glasul mamei o întrece/ Când îmi cântă mie.

Poetul Grigore Vieru o identifică pe mama sa cu patria sa. „Mamă, tu ești patria mea”, această identificare confirmă măreția rolului identitar oferit de mamă. De asemenea, Vieru surprinde în versul „Ochii tăi/ În care s-au întâmplat/ Toate câte se pot întâmpla/ Pe lume!” capacitatea femeilor de a îndura, de a se sacrifica și de a reuși să fie atente la tot ce le înconjoară.

Așadar, exemplul Mironosițelor este

Când spui „femeia“

de Traian Dorz

Când spui „femeia“, ai spus „mama”, și-ai spus „soția”, „fiica”, „sora”, și-ai spus ființa cea mai scumpă și mai iubită tuturor, și-ai spus iubirea, și căldura, și frumusețea fără care ar fi-un pustiu, și-ar fi-o durere, și-ar fi-o tristețe tot sub soare.

Ce gol și ce singurătate era în cele șase zile când nu era în rai femeia pe toate luminându-i-le, iar când a fost făcută dulce, ca dintr-un vis, ca dintr-o rană, ce minunată întregire le-a dat ființa diafană.

E-adevărat că prin femeie a mai venit și întristarea, dar fără ea n-ar fi viața și n-ar fi binecuvântarea, n-ar fi cântarea, nici sărutul, nici dor sau lacrimă sub stele și ce-ar fi lumea fără-acestea și ce-ar fi viața fără ele?

Să-L binecuvântezi pe Domnul și mulțumește-I c-a făcut-o iar fața mamei și-a soției adie-o și sărut-o pe fruntea sorei și-a fetei, fă semnul binecuvântării cu mângâierea cea mai sfântă a bucuriei și-a cântării.

N-o întristați, ci mângâiați-o și-ajutați-o cu iubire să-și ducă sarcina și crucea frumos și ea pre mântuire căci când ea plânge toate, toate sunt chinuite și-ntristate iar când zâmbește ea, ce cântec și ce lumină vine-n toate.

...Fii binecuvântată dulce și scumpă mamă și soție și sora și fetița noastră, fiți fericite pe vecie cu lacrimi sărutăm obraji și ochii voștri-n sărbătoare și-ntreaga dragoste ne-o punem pe-al vostru suflet ca o floare.

Cântec femeiesc

Așa e mama și a fost bunica
Așa suntem femei lângă femei
Părem nimic și nu-nsemnăm nimica
Doar niște „ele” ce slujesc pe „ei”.

Ei neglijenți, iar ele foarte calme
Ei încurcând ce ele limpezesc
Ei numai tălpi și ele numai palme
Acesta e destinul femeiesc.

Și-n fond, ce fac femeile pe lume?
Nimic măreț, nimic impunător.
Schimbându-și după ei și drum și nume
Pun lucrurile iar la locul lor.

Cu-atâția pași ce au făcut prin casă
Și pentru care plată nici nu cer
De-ar fi pornit pe-o cale glorioasă
Ar fi ajuns și dincolo de cer.

Ei fac ce fac și tot ce fac se vede
Ba strică mult și ele-ndreaptă tot
Și de aceea nimeni nu le crede
Când cad, îmbătrânesc și nu mai pot.

Așa e mama și a fost bunica
Și ca ele mâine eu voi fi.
Ce facem noi, femeile? Nimica,
Decât curat și uneori copii.

Suntem veriga firului de ață
În fiecare lanț făcut din doi
Ce greu cu noi femeile în viață
Dar e și imposibil fără noi...

Adrian Păunescu

începutul femeii creștine, femeie care reprezintă o ființă credincioasă, iubitoare, curajoasă, hotărâtă, devotată, smerită, decentă, cinstită, demnă, atentă la căldura căminului și capabilă să munte munții din loc.

Laura Trevisan

SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe ocupă un loc deosebit în calendarul bisericesc ortodox.

El a fost unul dintre creștinii devotați învățurii și învierii Mântuitorului Hristos, pentru care a primit moarte martirică în ziua de 23 aprilie în anul 303.

S-a născut în a doua jumătate a secolului al III-lea, în Capadocia, într-o familie de creștini de neam ales și cu o frumoasă stare socială. A primit o creștere aleasă și a fost îndrumat să îmbrățișeze, ca și tatăl său, cariera militară, în care s-a afirmat repede, ajungând tribun și apoi comis în armata romană.

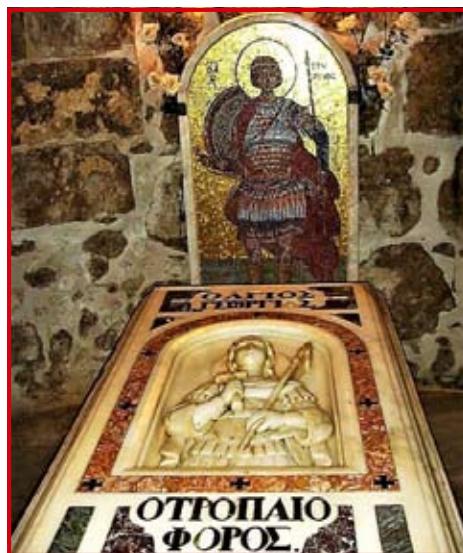
Devine omul de încredere al împăratului, care îl aprecia pentru calitățile sale de mare strateg, și bogăția cunoștințelor sale filozofice. Ajuns în vârful ierarhiei militare romane, el se impune printr-o aleasă comportare față de subalternii săi. Aici se vede educația primită de la mama sa, căci aceasta, rămasă văduvă de tânără, n-a conținut să-l îndrume atent în credința creștină. Cuvântul Sfintei Scripturi sădit în inima Sfântului Gheorghe de mama sa a rodit prin bunătatea sa față de subalternii săi, care se minunau de faptul că un tânăr de 30 de ani are o forță spirituală deosebită, fără seamăn, în înalta societate romană, stăpânită de felurite manifestări imorale.

Sfântul Gheorghe în fața prigoanei contra creștinilor declanșată de Dioclețian se alătură celor ce-L slujeau pe Hristos și își dau viața pentru El. Se opune planurilor împăratului roman de a nimici pe creștini și declară în fața împăratului că și el este slujitor al lui Hristos. Sfântul Gheorghe îndrăznește să-l înfrunte pe împărat zicând: „până când, o, împărate, și voi curteni, veți face război contra creștinilor? Vouă se cade să faceți pace în toată lumea, dar acum pentru ce iubiți războiul și vrajba și vreți să vărsați sânge sfânt și drept?” Marturisirea sa îl înfurie pe suveranul roman, care ordonă să fie închis. În închisoare feluriți înțelepți necreștini încearcă să-l convingă să se lepede de credința în Iisus Hristos. Încercările lor fiind zadarnice Sfântul Gheorghe este supus torturilor, la care însă nu cedează. Printre cei ce asistau la înfiorătoarele chinuri suportate de Sfântul Gheorghe se afla și soția împăratului, Priscia, care s-a botezat, luând numele de Alexandra.

Împreună cu ea s-a mai botezat și fiica sa, Valeria.

În temniță, Sfântul Gheorghe slăvește și mulțumește lui Dumnezeu pentru purtarea Sa de grijă față de el. Vizitat de cei care aflau de minunile sale, le vorbește despre adevărul Creator și Mântuitor al lumii. Îndemnat în public să aducă jertfa zeilor, el spune: „Cum o să servesc eu unui zeu care nici nu există, ci e plăsmuit de mintea omenească pentru interesele noastre materiale! Eu mă închin Celui ce a slujit adevărului și aduc jertfă inima mea pentru cinste și dreptate...”. Considerat de împărat drept hulitor al zeilor, acesta poruncește ca sfântul să fie aruncat într-o groapă cu var clocotind, din care – minune! - iese nevătămat. Atunci împăratul decretează decapitarea sa și a împărătesei Alexandra. Înainte de a primi

moartea martirică, Sfântul Gheorghe se roagă lui Dumnezeu. Mai înainte, Dumnezeu i se arătase în vis, îndemnându-l să nu se teamă de chinuri, ci să îndrăznească în fața lor. După ce se roagă, întărit fiind, sfântul își pleacă singur capul sub ascuțișul sabiei. Trupul său, aruncat în groapa comună a sclavilor, este mai târziu luat de creștinii și dus în orașul Lida din Palestina. Aici este depus ulterior într-o biserică nouă. Sfintele sale moaște săvârșesc de atunci multe minuni în rândul creștinilor care-i cer ajutorul.

Prin viața sa scurtă, Sfântul Mare Mucenic Gheorghe a dovedit multă râvnă și dragoste pentru învățura lui Hristos, pe care a apărat-o și mărturisit-o cu mult curaj în fața celor care îl sileau să renunțe la credința creștină. Pe el creștinii îl roagă să mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru pacea lumii și pentru mântuirea sufletelor lor. Prin trăirea sa curată, el și-a adunat spicele faptelor bune și a dovedit că este un lucrător iscusit în grădina Domnului. Se stinge din această viață „ca un mucenic nebiruit, ca un purtător de chinuri, ca un apărător al credinței neînfruntat” (cântarea a 7-a).

Curajul și biruința sa asupra răului sunt exprimate simbolic în iconografie prin reprezentarea sa ca un ostaș tânăr, călare pe un cal, ținând în mână o sulită cu care ucide un balaur, tatăl minciunii și al tuturor relelor. Există o veche istorisire, în care se spune că undeva în Libia exista un lac în apropierea unei cetăți. Locuitorii cetății erau îngroziți pentru că mulți din concitadinii lor piereau din cauza unui balaur care se afla în lacul acela și-i atrăgea în adâncul apelor sale. Sfântul Gheorghe îi salvează, omorând balaurul. Înainte de a înfige cu putere sulita sa în gâtul balaurului, Sfântul Gheorghe s-a rugat lui Dumnezeu, Cel ce l-a ajutat săucidă monstru ce sfâșiasse mulți oameni. Biruința Sfântului Gheorghe asupra balaurului a impresionat foarte mult pe locuitorii acelei cetăți și mulți dintre ei s-au botezat.

O părticică din moaștele Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, datorite de Patriarhia bulgară, vor sta din ajunul praznicului Sfântului Gheorghe din acest an în biserică Sfântul Gheorghe-Nou din București. ❖

SFÂNTUL CUVIOS VASILE DE LA POIANA MĂRULUI

Cuviosul ieroschimonah Vasile a fost părintele duhovnicesc al starețului Paisie de la Neamț și unul din cei mai vestiți dascăli și lucrători ai rugăciunii lui Iisus din secolul XVIII. El era, după tradiție, din părțile Poltavei și s-a născut spre sfârșitul secolului XVII.

trăirea în desăvârșită armonie, citirea zilnică a Sfintei Scripturi și a Sfinților Părinți, practicarea rugăciunii lui Iisus, păzirea curată a minții, mâncarea o dată pe zi și împărțirea săptămânală.

Ca dascăl al rugăciunii, marele stareț a scris și câteva „Cuvinte” despre paza minții, despre rugăciune și creștere duhovnicească, care sunt scurte introduceri la scrierile filocalice ale Sfinților Nil de Sorska, Filotei, Isihie și Grigorie Sinaitul. Cuvintele sale introductive sunt adevărate pagini de filocalie și călăuză spre Hristos prin sfânta rugăciune.

Ajungând la măsura marilor sihaștri, Cuviosul Vasile și-a dat sufletul în mâinile Domnului în anul 1767, lăsând în urmă numeroși ucenici.

Fapte și cuvinte de învățătură

❖ Cuviosul Vasile de la Poiana Mărului a fost nu numai ctitorul unei mari sihăstrie românești, renumită chiar peste hotarele țării, ci și părintele duhovnicesc al altor unsprezece schituri și mănăstiri din județele Vrancea și Buzău, pe care le organizează personal după rânduiala isihastă fixată de el și le populează cu numeroși ucenici formați de el. Preluând mișcarea isihastă de la Schitul Pocrov inițiată de Cuviosul Episcop Pahomie al Romanului († 1724), fericitul stareț Vasile era foarte iscusit în viața de rugăciune, în cunoașterea Sfintei Scripturi și a Sfinților Părinți filocalici. Punând accent mai ales pe ascultare, pe lectură și rugăciune în mănăstirile și sihăstriile din centrul țării noastre, reușește să creeze un adevărat curent de înnoire duhovnicească în monahismul românesc la mijlocul secolului XVIII. Acest mare curent, al doilea ca mărime după cel din secolul XV, inițiat de Sfinții Nicodim de la Tismana († 1406), Leontie de la Rădăuți și Daniil Sihastrul, va fi desăvârșit și răspândit în toate țările ortodoxe la sfârșitul secolului XVIII și

începutul celui următor, prin marii stareți Paisie de la Neamț († 1794), Gheorghe de la Cernica († 1806) și Sfântul Calinic de la Cernica († 1868).

❖ Reînnoirea vieții monahale de la Poiana Mărului și din celelalte schituri din Vrancea și Buzău s-a început și desăvârșit printr-o profundă viață de rugăciune, supravegheată permanent aproape o jumătate de secol, de către marele stareț Vasile. El cerea ucenicilor săi să practice neîncetat rugăciunea inimii, chiar înainte de despătimire, să trăiască în desăvârșită dragoste și ascultare, să iubească tăcerea, smerenia, postul și sărăcia celor materiale. Toate acestea, împreună cu stricta respectare a slujbelor bisericești la care luau parte toți călugării, au contribuit cel mai mult la curentul monahal înnoitor care a odrăslit în Schitul Poiana Mărului.

❖ Despre rugăciunea inimii astfel învăța Cuviosul Vasile de la Poiana Mărului: - Mulți, citind cartea Sfântului Grigorie Sinaitul și neavând încercarea lucrării minții, greșesc în înțelegerea cea dreaptă a ei, socotind că această lucrare a fost dată numai bărbaților celor sfinți și fără de patimă. De aceea, ținându-se de obiceiul de acum, adică numai de citirea și cântarea psalmilor, a troparelor și a canoanelor, săvârșesc numai rugăciunea cea din afară. Ei nu înțeleg că acest fel de rugăciune cântată ne-au dat-o părinții numai până la o vreme, pentru neputința și pruncia minții noastre. Aceasta pentru ca, deprinzându-ne prin citire și cântare, să urcăm la treapta lucrării celei cu mintea, nu să petrecem până la sfârșit în aceasta. Pentru că, citind și cântând numai cu buzele rugăciunea cea din afară, rămânem la o părere bucuroasă de noi înșine, socotind că facem un lucru mare. (Arhimandrit Ioanichie Bălan – din „Patericul românesc”) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 22 - 29 APRILIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 22 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 23 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Sf. Mare Mc. Gheorghe – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 25 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 27 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ de la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 28 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 29 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului de la Vitezda) Utrenia, Sfânta Liturghie

Luând din tinerețe crucea lui Hristos, s-a făcut schimonah în Schitul Dălhăuți-Focșani, prin anii 1705-1706, unde s-a nevoit ca sihastru cu mare osârdie și frică de Dumnezeu. Aici a deprins adâncul Sfintei Scripturi și a citit multe scrieri ale Sfinților Părinți. Apoi, cu darul lui Hristos, a ajuns mare lucrător al sfintei rugăciuni și sfetnic duhovnicesc al părinților din obște.

Primind hirotonia în preot, în anul 1715 ajunge egumen al Mănăstirii Dălhăuți și vestit povătuitor de suflete, încât numele lui se făcuse cunoscut peste tot, până la domnul Țării Românești, Constantin Mavrocordat. Timp de 20 de ani, cât a fost stareț la Dălhăuți, Cuviosul Vasile adună în jurul său o obște de peste 40 de călugări sihaștri, pe care îi deprinde cu ascultarea, smerenia, tăcerea și lucrarea cea de taină a rugăciunii lui Iisus. Astfel, starețul Vasile face din obștea sa o adevărată școală duhovnicească de trăire isihastă, după învățătura Sfinților Părinți, renumită în Țara Românească. Ucenicii săi, munteni, moldoveni, ardeleni și ruși, trăiau în desăvârșită dragoste și bună rânduială. Apoi, nemaiîncăpând la Dălhăuți, se stabilesc, o parte, la Schiturile din jur: Trestieni, Ciolanu, Cârnu, Rătești, Rogoz, Bonțăști, Valea Neagră (Vrancea) și altele.

Prin anii 1730-1733, starețul Vasile reînnoiește Schitul Poiana Mărului și se mută aici cu 12 ucenici. Ca stareț la Poiana Mărului, Cuviosul Vasile conduce duhovnicește toate schiturile din Munții Buzăului, pe care le cercetează regulat, fie personal, fie prin scrisori. Unul din ucenicii săi a fost și Cuviosul Paisie, pe care îl primește în Schitul Trestieni pentru câțiva ani, iar în anul 1750 îl călugărește în Muntele Athos.

Rânduiala starețului Vasile era aceasta:

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2018 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI